

[Laurits Pedersen.]

opnaaet Enighed i Udvalget, idet et Mindretal, det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup, har afgivet en Særbetænkning. Det ærede Medlem fremsætter i denne Særbetænkning Udtalelser, som særlig tager Sigte paa de unges Vanskeligheder. Jeg synes i og for sig, det ærede Medlem godt kunde have undladt dette. Naar Loven kun forlænges for disse 4 Maaneder og man har givet Tilsagn om at ville tage hele dette vigtige Forhold op til Undersøgelse, kan der i Virkeligheden ikke opnaas noget reelt ved at skrive, som Mindretallet skriver her i Betænkningen. Det er en Polemik, der ikke fører til noget reelt.

Det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup fremfører i sin Særbetænkning en Passus, saalydende:

„Imod Loven taler ogsaa den praktiske Livs mange Erfaringer for, hvor langt Dygtighed og Arbejdsmod rækker, samt de mange uløste Opgaver, der endnu findes ved Tusinder af Ejendomme, og som det er uforsvarligt Aar efter Aar at hindre dygtige unge i at faa fat paa.“

Jeg forstaaer ikke en saadan Udtalelse. Det er jo givet, at alle alvorligt tænkende Mennesker i dette Land ser med Interesse paa disse unges Forhold, og jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det er de unges Interesser, man har varetaget ved nu for tredje Gang at gennemføre denne Lovgivning. Der er for mig ingen Tvivl om, at havde man ikke haft denne Lovgivning, havde man faaet en Prisstigning og en Pantsætning ud over alle Grænser, som saa sandelig ikke havde været i de unges Interesse. Derfor kan jeg ikke forstaa en Passus som den ovennævnte, for disse dygtige unge kan ikke have nogen Interesse i at kunne tinglyse Gæld ud over alle Grænser; det eneste, de vil opnaa, er blot at faa mere Gæld. Derfor vil jeg meget stærkt imødegaa denne Passus i det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrups Særbetænkning.

Jeg skal med disse Ord anbefale det høje Ting at stemme for de stillede Ændringsforslag og senere for Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Valdemar Thomsen: Det er nu 2 Aar, siden Regeringen greb ind for om muligt at føre Udviklingen i den rigtige Retning paa det Omraade, vi her behandler. Man mente dengang, at Pengerigeligheden vilde rumme Farer for en Stigning i Priserne paa faste Ejendomme, som ikke vilde mod-

svares af en varig Stigning i Ejendommenes virkelige Afkastningsevne. Fra vor Side gav vi Tilslutning til det oprindelige Forslag ud fra den Forudsætning, at Personer uden for Landbrugserhvervet ikke i Læ af denne Lovgivning opkøbte de Ejendomme, som Landbrugets egen Ungdom havde et naturligt Krav paa at komme i Besiddelse af. Paa min Foranledning gav den højtærede Indenrigsminister ved anden Behandling af Forslaget i Juli 1940 Tilsagn om, at han vilde overveje at iværksætte Foranstaltninger til Modvirkning af den Tendens, der allerede paa det Tidspunkt gjorde sig gældende. Mange af Storfinsansens Folk havde allerede dengang købt Landbrugsejendom. Da vi for et Aar tilbage havde Spørgsmaalet om Forlængelse af Loven til Behandling, var der imidlertid ikke truffet nogen Art af Foranstaltning, endskønt enhver maatte kunne indse Nødvendigheden deraf. Ved denne Lejlighed stillede derfor Bondepartiet et Ændringsforslag gaaende ud paa, at Betingelsen for at faa Skøde paa en Landejendom var, at den paagældende virkelig kunde betragtes som Landmand. Dette Ændringsforslag blev forkastet af Regeringspartierne, men uden at man selv havde noget at sætte i Stedet. Den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at Spørgsmaalet havde været drøftet i Udvalget, nøjagtig som vi nu hører af Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Laurits Pedersen, der ogsaa fortæller, at det Spørgsmaal har været drøftet i Udvalget. I Fjor sagde den højtærede Minister, at han havde lovet, at Spørgsmaalet vilde blive behandlet i det samlede Ministerium og med det for Øje at finde en Løsning af Problemet. Ved anden Behandling her i Tinget i Fjor havde der allerede fundet en Drøttelse Sted i Ministeriet, sagde den højtærede Indenrigsminister, og han tilføjede, at man var velvilligt stemt, og at Landbrugsministeren havde paataget sig at føre Forhandlinger med Landboforeningerne og med Husmandsforeningerne.

Nu er der igen gaaet et Aar, uden at der er gjort noget som helst for de unge, der har Alder og Uddannelse til at besidde og lede en Bedrift. Det eneste effektive i saa Henseende er at følge den af Bondepartiet anviste Vej. For urimeligt er det, forekommer det mig, at Byernes Velhavere først i Læ af navnlig Valutaloven har tjent sig hovedrige paa Bøndernes Bekostning og dernæst kan benytte deres Rigdom til direkte Skade for unge Landmænd og for en naturlig Udvikling af Landbruget.